

CLÀUDIA
PUJOL

NO

ET REFIÏS

DELS

TEUS

RECORDS

Columna

CLÀUDIA PUJOL
NO ET REFIÏS DELS
TEUS RECORDS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2024
© CLÀUDIA PUJOL DEVESA, 2024
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3151-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 509-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraiïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conflicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

Tardor del 2012

El primer cop que es va adonar de la seva presència va ser a través del retrovisor. Des que havia pujat al cotxe, després d'un intens dia a la consulta, s'havia començat a sentir intranquil·la, però no sabia ben bé per què. Unes emanacions de plàtan agre, agradable i desagradable alhora, li assetjaven els narius de manera intermitent. Però no aconseguia distingir-ne la procedència. Al Ford Focus no hi duia menjar, ni plantes ni res que pogués desprendre aquella olor. Només hi portava una carpeta amb expedients dels seus pacients. Pacients perduts en mons estranys. Com ella.

Havia estudiat Psicologia per ajudar-los o per ajudar-se. Però ara ja no sabia per què s'hi seguia dedicant. Potser per inèrcia; potser perquè la reconfortava donar fe de realitats més dures que la seva. Feia molt de temps que ho hauria d'haver deixat.

Altre cop la flaire de plàtan agre. Va donar un cop d'ull a través del retrovisor intentant descobrir la font

de les emanacions, però procurant no prestar atenció al seu rostre parcialment reflectit. No li agradava emmirallar-se i trobar-se amb aquells ulls cansats, les parpelles caigudes, les bosses sota els ulls i les potes de gall confortablement adherides. Tampoc no li agradaven aquelles petites varius que bullien sota les galtes. Havia pensat en diverses ocasions a pagar-se una petita intervenció per treure-se-les, però sabia que, en el fons, aquest no era el seu gran problema... ni tampoc el seu problema imminent!

Va ofegar un xiscle. El retrovisor li acabava d'enfocar el seu problema imminent: feia menys de dos centímetres de llargada, tenia el cos rabassut i vellutat amb franges de color groc i negre, les ales transparents semi-desplegades i unes antenes desafiants. No li veia el fi-bló, però no li calia veure'l per endevinar que hi era. Una suor freda li va recórrer la columna mentre l'abella es desplaçava des del reposacaps del seient posterior fins al vidre del davant del vehicle. Aleshores va recordar, amb una gran precisió, aquella tarda d'estiu a la casa de pagès dels seus avis.

Tenia vuit anys i el que més li agradava del món —és clar que el món que coneixia es reduïa a tres escenaris— era córrer a través de les maduixeres i els ametllers que plantava l'avi. Aquella tarda estava tan excitada perseguint una papallona de color mandarina amb un colador de cuina, que no va notar les ganes de fer pipí fins que unes gotes calentes no van humitejar-li les calcetes. Va parar de cop, vermella de vergonya, i es va treure les calces d'una revolada amb l'esperança que, quan el pare vingués a buscar-la, ja estiguessin seques.

No volia tornar a ser la destinatària d'aquella mirada de menyspreu que coneixia tan bé. Va arronsar les cames de manera que les natges li toquessin gairebé els talons i va deixar anar la resta de pipí. Mentre sentia com el raig d'orina adobava el camp de maduixeres i, de tant en tant, li esquitxava la cama, va pensar que la papal·lona d'ales de color mandarina havia desaparegut de la seva vista. No va poder pensar en res més perquè una fiblada aguda a la pell, seguida d'una intensa coïssor, li va entretallar el xiscle i li va fer perdre el coneixement. Va desmaiar-se sense ser conscient que una abella que rondava la maduixera s'havia encapritxat de la seva vulva i li havia buidat tot el verí.

Després li explicarien que havia tingut un xoc anafilàctic i que la seva vida havia estat en perill. Sort que l'avi, que la vigilava des del cobert, havia corregut a socórrer-la i havia trucat a una ambulància. Els metges li diagnosticarien que era al·lèrgica a les picades d'abella. I li recomanarien que dugués sempre un braçalet que ho indiqués, que no utilitzés cap cosmètic perfumat (ni colònies, ni cremes...) i que no es vestís amb peces de roba amb flors estampades. En definitiva, res que pogués atraure les abelles. Ella havia seguit aquests consells fins a extrems obsessius, i la veritat és que mai més no havia atret cap abella... ni pràcticament cap abellot.

Durant la seva joventut, si algun mascle intentava rondar-la, el foragitava amb una agror que no sabia d'on sortia. Bé, en el seu interior estava convençuda que quan els metges li van extreure el fibló en aquell llit d'hospital, el verí de l'abella ja s'havia estès per tot

el seu sistema circulatori, conferint-li un caràcter enverinat. Havia intentat corregir la seva personalitat esquerpa i irritable en diverses ocasions, però sempre havia estat en va. Una vegada fins i tot s'havia deixat estimar, fugaçment. En Ramon Orteu, company seu a la facultat de Psicologia, se n'havia enamorat. Tot havia anat com una seda fins que les pulsions sexuals del jove Orteu havien volgut trobar consol en el seu entre-cuix. Ella havia accedit temerosa a deixar-se grapejar per aquelles mans fortes i segures, però no a deixar-se penetrar. La qüestió era que aquell abellot lubricat i inflammat no havia entès el missatge i havia intentat vèncer les resistències amb totes les seves forces, mentre ella notava una fiblada aguda i cridava com aquella tarda al camp de maduixeres. Després d'aquell vespre, no s'havien tornat a dirigir la paraula.

L'abella traçava cercles, aparentment desorientada, a tocar del vidre del davant de l'automòbil. L'olor de plàtan agre s'intensificava a cada nou brunzit. El millor seria aturar el cotxe i fugir corrents, però estava enmig de l'N-II, en un moment del dia molt transitat, i aturar-se seria una autèntica temeritat. Les gotes de suor li regalimaven cara avall i els batecs del cor semblava que li desbotonarien la camisa. I si abaixava el vidre? Aguantaria impertèrrita que l'abella la sobrevolés? I si n'entrava una altra? Havia de mesurar quines opcions tenia i decidir-se ràpidament.

De cop i volta va pensar en alguna cosa que se li havia resistit fins aleshores i va notar una sensació paralizant en un punt indefinit entre l'estèrnum i l'estómac; a la zona de les intuïcions o els pressentiments.

Uns mesos enrere un desconegut li havia enviat, a través d'Instagram, un document macabre: una esquila amb el seu nom complet —Mercè Ortigosa i Planas—, la seva data de naixement —Parlavà, 3 de febrer del 1962— i una data de defunció —Figueres, setembre del 2012—. Fins i tot, hi havia inclòs un poema de Miquel Martí i Pol. Però quina data de defunció fixava l'esquila? Avui era 6 de setembre. Per què no aconseguia recordar quin dia hi havia escrit, en la punyetera necrològica virtual? La veritat és que, després de la impressió inicial, ho havia atribuït a algun bromista de mal gust i no hi havia pensat més. Fins ara. Ara pensava que les dues circumstàncies, l'anònim i l'abella, no podien ser casuals. Les casualitats no existeixen.

Va decidir abaixar la finestreta del copilot. Amb un ull resseguia el moviment en cercles de l'abella i amb l'altre no treia els ulls de la carretera. Notava que la camisa, impregnada de suor, se li anava adherint al cos. Un senyal de trànsit indicava que faltaven vuit quilòmetres per a Figueres; en aquelles circumstàncies era una eternitat. Va emmirallar-se al retrovisor i, per primera vegada en molt de temps, es va reconciliar amb la seva lletjor. Els cabells grisosos amb les arrels blanques que mai no havien estat acolorits per cap tint; la pell, resseca per no haver-se hidratat amb cap crema. Quan les seves companyes de feina parlaven de cosmètics per embellir els seus rostres, ella s'escudava amb arguments que apel·laven a la naturalitat i a l'autenticitat, i intentava desviar de seguida la conversa. Mai no hi havia confiat prou per explicar-los que si utilitzava algun producte que dugués una mínima dosi de perfum, s'expo-

saria a tornar a ser atacada per les abelles. S'exposaria a patir un altre xoc anafilàctic.

Feia una estona que no veia l'abella, ni en sentia el brunzit. Podria ser que hagués sortit per la finestreta sense que se n'hagués adonat? No ho creia possible. A més, li continuaven arribant aquelles emanacions de plàtan agre. Devia estar en algun lloc preparada per atacar-la. Les abelles eren, en els animals, el mateix que els kamikazes en els humans: unes suïcides que morien matant. Va pensar en la falla de l'escorpí que pica la granota que l'ajuda a creuar el riu i s'ofeguen tots dos. Hi ha qui no pot evitar fer mal.

La començaven a assetjar pensaments fúnebres, com qui aniria al seu enterrament després que la trobessin al voral de la carretera morta per una picada d'abella. La seva mare havia mort quan ella era petita i el seu pare, quan anava a la universitat. No tenia germans. No tenia parella. No tenia fills. Tenia coneguts de feina amb qui anava a prendre un cafè o amb qui compartia, de tant en tant, el dinar. Però d'amics, d'amics de veritat, no en tenia. Era possible que la Remei hi assistís. Però més pel seu alt sentit de la responsabilitat i perquè era molt complidora que no pas perquè trobés dolorosa la seva absència a la consulta. Qui segur que hi assistiria encantada seria l'Angelina, la seva veïna de replà. Tenia més anys que Matusalem i els enterraments la revifaven. Cada dia a les deu del matí engegava la ràdio per escoltar les necrològiques. Pobreta Conxita. Només tenia setanta-quatre anys. Pobret Eudald. Ara que estava a punt de ser besavi. Què diria l'endemà quan sentís que aquell locutor de veu greu de Ràdio Figueres di-

gués «Descansi en pau, Mercè Ortigosa i Planas»? La relacionaria amb ella? Dubtava que en sabés els cognoms.

I els seus pacients? La trobarien a faltar? Assistirien a l'enterrament? Francament, no se'ls imaginava asseguts als primers bancs de la capella de Sant Domènec amb els ulls humits i fent aquells sorolls nasals que un fa quan s'empassa les llàgrimes. Si la Mavi-síndrome de la infelicitat crònica hi anava només seria, en tot cas, com a pretext per estrenar unes sabates d'agulla. S'imagina la Gemma-crisi d'angoixa rere el confessionari de l'església obrint el bolso i prenent-se un diazepam d'amagatotis. O en Víctor-atacs d'epilèpsia patint una d'aquelles terribles convulsions prop del taüt, d'aquelles que acaben amb mossegada de llengua i traient saliva d'espuma per la boca. Quan va anar-lo a veure a la consulta, uns cinc anys enrere, en Víctor estava convençut que estava posseït pel dimoni. Li va explicar que, abans d'optar per una psicòloga, s'havia deixat practicar una sessió d'exorcisme, però que no havia servit de res. I de què havia de servir? També s'imaginava en Josep Maria-síndrome de Pinotxo resant un parenostre per ella o fent veure que el resava. No es pot esperar gaire d'un mentider compulsiu que s'havia acabat creient els seus propis enganys. No estava segura d'haver-los ajudat gaire amb els seus problemes. Segurament, no els havia ajudat gens.

Seguia sense veure l'abella. L'indicador anunciava una gasolinera a mil metres. Va sentir un alleujament indescriptible. Faltava només un quilòmetre per a la seva salvació. Aparcaria el cotxe, deixaria les portes

obertes de bat a bat i no tornaria a pujar-hi fins a assegurar-se que l'abella n'hagués sortit. L'endemà, 7 de setembre, començaria una nova vida. Si sobrevivia, faria l'esforç per tenir amics; es presentaria a alguns veïns d'escala que encara no coneixia; intentaria dedicar més atenció als seus pacients; aniria a una perruqueria a tennir-se els cabells..., i es donaria de baixa d'Instagram. No tenia sentit tenir un centenar de seguidors a la xarxa, la majoria dels quals ni tan sols coneixia, i no tenir ningú a qui confiar els seus traumes, les seves pors, els seus secrets. La xarxa només li havia servit perquè un antic pacient seu la localitzés, l'anés a veure a la consulta i li digués que era una mala psicòloga; i perquè un altre, que no coneixia de res, li enviés una esquila.

Però realment no el coneixia de res? O no la coneixia de res? Si algú havia introduït una abella al seu cotxe havia de saber que n'era al·lèrgica a les picades. Molt poques persones ho sabien. D'acord, duia al canell un braçalet d'alerta mèdica, però als ulls profans es podia confondre amb una polsera d'identificació d'al·lèrgia al làtex, a la lactosa o a la penicil·lina. Però l'interrogant més important era: per què? Qui podia desitjar la seva mort? A qui podria beneficiar?

Va veure el trencant de la benzinera just a l'últim moment i va fer un cop de volant brusc cap a la dreta. Aleshores va notar que alguna cosa no anava a l'hora. Arribava a les seves orelles una espècie de soroll de baixa freqüència, com si algun aparell electrònic del cotxe no funcionés bé. Potser l'aire condicionat? Però no, no era el soroll d'un aparell mecànic. Era més aviat una mena de... Merda!, va murmurar. La brusquedat

del cop de voltant devia haver mogut l'abella del seu amagatall. No sabia dir si va notar primer un pessigolleig al coll o la fiblada al dit gros del peu que la sandàlia no protegia. Una suor freda la va envair. Estava marejada. Molt marejada. L'opressió al pit li impedia respirar amb normalitat, la visió se li va entelar en qüestió de segons i va retornar mentalment a aquella tarda al camp de maduixeres. Amb l'única diferència que, quaranta anys enrere, va desplomar-se damunt d'un hort i aquesta vegada ho faria damunt del volant del cotxe. El Ford Focus, ja sense control, va estavellar-se contra el mur de contenció de la carretera a escassos cent metres de la gasolinera.